

mange Penge, og som det er vanffeligt ogsaa for Regeringen, naar der er en Opinion oppe, at sætte sig imod. Vi arbejdede dels med Regeringens egne Lovforslag og dels med den almindelige Opinion, som her i Landet blev ret stærk, efter at der havde været stor Stilstand paa alle Omraader. Det var en gunstig Stilling for os, som jeg beklager, at de Herrer nu ere ved at løbe fra, og den har ført til det gode Resultat, at Kassen er tom (Modsigelse). Der er nogen, der siger nej, ja, den er dog bleven meget mere tom, end den har været. De Herrer huffe, hvorledes det er gaaet nedad med Kassebeholdningen, og hvorledes der er brugt 40—50 Mill. Kr. i de sidste 5—6 Mar. Vi tømte den paa en Led og Regeringen paa en anden Led, nemlig til de militære Formaal, som den var nødt til at bruge Penge til. Det gif efter min Mening i en meget god Skure. Men saa kom det til, at Regeringen, som mærkede denne Tattik, naturligvis traf sine Foranstaltninger og begyndte paa alle mulige Maader at se at saa Kassen fylt igen. Den gjorde det for det første ved at spare, hvad Regeringen for Djeblikket er inde paa, og dernæst ved at forlange Statslaan til Jærnbanner, og ved paa andre Maader at vise sig ret kneben, da de saa Bunden i Kassen. Men jeg forstaaer ikke, at der, naar det stiller sig saaledes, indbringes et Lovforslag her i Tinget, som i Virkeligheden gaar ud paa at støtte den Anstuelse hos Regeringen, at der skal være Penge i Kassen til det, som Regeringen vil bruge dem til. For det første er det ikke modlagt eller modbevist, at den Stat, som der her i Djeblikket tales om, nemlig Østtatten, ikke vil give mere end Sukkerstatten. Jeg vil ikke komme dybere ind derpaa, da det vilde vare for længe, og da det er for sent at gaa ind paa Enkelthederne, men jeg siger kun, at det ikke er modbevist eller modlagt. Værede Medlemmer her i Salen have sagt, at saa maa vi se at hitte paa nogle Rauteles, hvis det skulde gaa saaledes; saa springe vi til og sætte en Spand under. Et æret Medlem har talt om en Alderdomsforsørgelse, og et andet æret Medlem om en anden Beregning, hvorved man trækker det fra, som der er tjent mere paa Ølet end paa Sukkeret. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem fra Stege (Bojsen), saa vidt jeg mindes, udtalte noget bestemt i den Retning, og det vilde ogsaa andre mig, om det ærede Medlem vilde udtale sig nærmere derom, thi jeg tror, at han med nogen Sindsro vilde finde sig i, at der gif mere ind. Jeg tror, at det ærede Medlems finansielle Synspunkt er noget forfæstligt fra nogle andre Medlem-

mers her i Salen. Han vilde maasse ikke betragte det som en konstitutionel Ulykke, at der kom flere Penge ind i Statskassen. Der er andre, som vilde betragte det som en Ulykke, dette, at man altsaa ikke har sikret sig. Da saa et æret Medlem — jeg veed ikke hvem — sagde, at man kunde ogsaa risikere, at selv om man tog denne Forholdsregel med Hensyn til Pengenes Anvendelse, vilde Regeringen provisorisk bruge disse Penge paa en anden Maade, end man ønskede, sagde det ærede Medlem fra Mors (C. Ravn) dertil, at det gjorde ikke noget, for det fralagde vi os Ansvar for (C. Ravn: Det sagde jeg ikke!). Jeg vil ikke paa nogen Maade citere det ærede Medlem fejl, jeg vil kun sige, at naar det ærede Medlem fralagde sig Ansvar, og sagde, at saa havde han ikke mere med den Sag at gøre, saa maa jeg sige, at det er en meget daarlig Folketingspolitik og en meget daarlig demokratisk Politik, saaledes at sige, at vi fralægge os Ansvar for, hvad der sker. Det ere vi ganske sikkert nødt til at gøre, men det er dog endnu bedre at sikre sig, at det ikke sker. For Resten vil jeg i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at nogen værre Stat, end Østtatten vilde være i Retning af at benyttes provisorisk, kunde de Herrer ikke godt give. Der er nemlig den Ejendommelighed ved den, at Regeringen kan som ingen Ting sætte den op provisorisk. Hvis Regeringen finder, at 10 Kroner ikke ere nok i Østtatt, sætter den den ganske rolig paa Grund af Nødvendigheden op til for Eksempel 12 Kroner. Det er meget nemmere her end ved nogen som helst anden Stat, det kunne ærede Medlemmer være overbeviste om, og det ikke mindst, fordi den falder, hvor den falder, og rammer et Objekt, som vi jo alle sammen til syvende og sidst ere enige om, er et meget anvendt Nydelses- eller Næringsmiddel — De kunne kalde det, som De ville — og som ikke gaar ud af Kurs, fordi man sætter Staten op og sætter den lempelig op. Det er allerede een Betænelighed ved Østtatten. Wien en anden og større Betænelighed er for mig den, at De som sagt gaa ind paa det, at der skal være de Penge i Kassen, som Regeringen i dette Djeblik vil bruge. Medens hele vor Politikk maatte gaa ud paa at skaffe færre og færre Penge i Statskassen, sige De: der skal være, hvad der skal være, og Regeringen skal have Lov til at bruge, hvad der er. Dette anser jeg fra et konstitutionelt og demokratisk Synspunkt for en højst forfæstelig Stilling for Folketingets Vedkommende. — Som sagt, da Kloffen er saa mange, skal min Tale ikke blive meget længere, men jeg vil dog gerne sige nogle Ord